

Zadávala som sa do záhrady, v ktorej sa nachádzali moji najbližší. Mamina, otec, brat Patrik, babička, najlepší kamarát Timo a Adam. To boli ľudia, na ktorých mi najväčšmi záležalo a presne ich som chcela mať na svojej narodeninovej oslave. Neskôr sa k nám pripojí aj Timova mama, aby mi zablahoželala.

S jej synom sme boli nerozlučná dvojica odmalička. Naše mamy sa spriatelili, keď sa do susedstva presťahovali Timovi rodičia. Krátko nato sa susede narodil ich prvý a doteraz jediný syn. Čoskoro som ho na svet nasledovala ja. Keďže Patrik mal v tom čase šesť rokov, mamina mala skúseností habadej s vychovávaním chlapca, čiže Timovu mamu zásobovala rodičovskými radami. Najviac sa zblížili v čase, keď Timova mamina musela krátko po jeho narodení riešiť rozvod. Neviem si predstaviť, aké to pre ňu bolo ťažké. Z jedného dňa na druhý sa jej rozpadla predstava šťastnej a fungujúcej rodiny.

A Adam... ten patril k našej rodine takisto skoro odmalička. Patrikov najlepší priateľ nikdy nechýbal na rodinných oslavách a dokonca s nami často chodieval na dovolenky. Niekoľko rokov som doňho bola beznádejne zabuchnutá. Zbožňovala som na ňom všetko

od tmavohnedých vlasov cez žiarivo modré oči, jamky na lícach, mierne hranatú sánku, svalnaté ramená, vyšportovanú postavu až po jeho komplikovanú povahu, no robila som všetko preto, aby si to nevšimol.

Iba čo by som sa pri ňom cítila trápne. Bolo mi jasné, že ma vnímal len ako mladšiu sestru svojho najlepšieho kamoša. O mojich citoch vedel jedine Timo. A ešte babička. Mame som sa radšej nezverila, tá by chcela oprášiť svoje dohadzovacie schopnosti a skončilo by sa to katastrofou.

Bola som až príliš obyčajná na to, aby som sa zapáčila chalanovi, ako bol Adam. Tmavohnedé vlasy po prsia, hnedé oči. Nijaké vysoké líčne kosti, krásne plné pery či lákavé krivky. Bola som tvár vytrhnutá z davu. Taká, na ktorú hneď zabudnete.

Občas sa ma zmocnila beznádej, že nevyzerám trochu lepšie. Vytáčali ma lámajúce sa vlasy, ktoré som musela neustále podstrihovať, aby nepripomínali slamu, vytáčalo ma, že po pár minútach od učesania už lietali na všetky strany a nevyzerali upravené. Nadávala som, že nemám zaujímavejšiu farbu očí, ktorými by som upútala Adamovu pozornosť. A najväčšie zúfalstvo sa ma chytalo, keď som stretla niektoré z jeho dievčat. Dlhé nohy, pekná opálená pokožka, plnšie pery, bezchybný mejkap... Závisť bola škaredá ľudská vlastnosť, ktorej by som sa rada zbavila, ale bolo ťažké vyrovať sa s tým. Uvedomiť si, že toto som bola ja. Nenamaľovaná, nedokonalá, strelená a väčšinu času vlastne šťastná.

Timo si ma všimol, ako rozjímam pred zadným vchodom vedúcim do záhrady, a pribehol za mnou.

„Práve som pre teba vymyslel ďalší narodeninový darček,“ pošepol mi do ucha a z dychu som mu zacítila citrónové pivo. Iskry v jeho očiach ma varovali pred blížiacou sa katastrofou.

Založila som si ruky na prsiach. „Mám sa báť?“

Uškrnul sa a zodvihol dva prsty do vzduchu. „Slávnostne prisahám, že nič dobré...“ odmlčal sa, keď dorazila do záhrady Patrikova snúbenica Veronika. Začiatkom leta chystajú svadbu, na ktorú som sa veľmi tešila. Prialo som im, aby všetko vyšlo podľa ich predstáv. Hodili sa k sebe.

„Ak ma to malo upokojiť, stal sa pravý opak,“ zafrflala som a vložila do hlasu vážnosť, nech pochopí, že som nestála o to, aby robil somariny.

„Prepáč, ale už som to naplánoval. Ešte sa mi poďakuješ,“ žmurkol na mňa a rozbehol sa von. Zrejme aby som ho nezastavila skôr, ako niečo vyvedie.

Ostražito som ho sledovala.

S nealkoholickým pivom v ruke zamieril rovno k Adamovi a Patrikovi s Veronikou, ktorí sa medzitým pustili do družnej debaty. Radšej som sa postavila za kvetináč a vykúkala spoza obrovských listov monstery. Cez záclonu by ma nemali vidieť, keby sa náhodou pozreli mojim smerom, no keď išlo o nenápadnosť, opatrnosti nikdy nebolo dosť. Zatiaľ som nevedela, čo chce Timo urobiť, ale keby ma zbadali, ešte by sa mlyne nazdávali, že som ho poslala ja.

Timo sa pohotovo votrel medzi konverzujúcu trojicu. Ryšavé vlasy, ktoré by potrebovali ostrihať, mu liekali na všetky strany. Päšťou vrazil Adamovi do chrbta, asi na znak pozdravu alebo čo. Nemyslela som si,

že išlo o dobrý prvý krok, súdiac podľa Adamovho vražedného pohľadu a kofoly, ktorá mu vyšplechla z pohára na zem.

„No čo, chlapani a dievča, ako sa máme?“ prehodil Timo nahlas, hlasnejšie, ako bolo prirodzené. Určite chcel, aby som počula každé jeho slovo. Mala som chuť plesknúť si po čele. Alebo skôr jemu.

Veronika sa odtiahla, aby jej nekričal do ucha, čosi pošlepla Patrikovi a odišla k mojim rodičom. Nechala ich osamote.

Ak mu čosi Adam alebo Patrik odpovedali, nepočula som to. Ale určite sa rozprávali, pretože Timo mlčal a tváril sa zaujato. Potom sa rozosmial a znovu pobúchal Adama po chrbte. „Ty si taká veselá kopa, vieš o tom?“

Neudržala som sa a naozaj si dlaňou plesla po čele. Neveriacky som krútila hlavou. Nieкто mu niečo pri-miešal do pitia alebo plechovku s nealkom omylom zamenil za alko? Mala som ho zastaviť, kým bol čas. Zavesiť sa mu na plecía, vyskočiť na chrbát, zraziť ho k zemi, hocičo. „Ale iné som chcel,“ povedal konečne. „Sárina kamoška a podotýkam kamoška, nie Sára. Kamoška! No tak tá kamoška chce vedieť, kde máš najbližšie vystúpenie a hlavne kedy.“

Zatmelo sa mi pred očami. Naozaj to urobil? Už sa Adamovi nikdy nepozriem do očí. Uštipla som sa do predlaktia, aby som si overila, že nešlo o nočnú moru. Žiaľ, bolesť bola skutočná.

„Tak som tej Sárinej kamoške povedal, že veď prídeš k nej na oslavu a zistím to. Tá bola natešená, ani si neviete predstaviť ako.“

Panebože...

Chvíľu mlčal. A potom zahulákaval tak nahlas, až mnou trhlo: „Telefónne číslo? Na ňu? Ále, choď. Tú by si nechcel, ver mi. Samý vred na čele, krivé zuby, a keď rozpráva... veru, odporúčal by som ti zohnať si dážd-
nik, ak sa nechceš osprchovať.“ Keby sa to dalo, koplaby som ho do členka, aby netrepal sprostosti. „Vieš čo? Kašli na to, môžem jej povedať, že som s tebou nebol. Asi bude sklamaná, chúďa, no nič sa nedá robiť.“ Otočil sa ku mne a už-už sa chcel vrátiť, ale Adam mu čosi povedal. A potom urobil niečo, čo mi uštedrilo silný imaginárny buchnát do žalúdka. Zodvihol zrak a zadíval sa k domu. Prikrčila som sa. Nikdy som si viac nepriala prepadať sa pod zem alebo sa stať neviditeľnou.

Timo sa usmial, obrátil sa späť k nim a niečo dodal. Konečne pochopil, že stačilo rozprávať normálnou hlasitosťou.

Kým Timo zostal pri Patrikovi a ešte dačo nadhodil, Adam vykročil k domu.

Spanikárila som. Žeby ma predsa videl cez záves a obrovskú monsteru?

Chcela som preskočiť cez gauč a zmiznúť v dome, ale akosi sa mi zaplietli nohy a popri padaní som stiahla na seba vysokú rastlinu.

Šokovane som vypustila vzduch z pľúc a modlila sa, aby Adam prešiel okolo mňa bez povšimnutia. Práve som v duchu začala odriekať *Otčenáš*, keď vošiel dnu. Ani som nežmurkla, ale keďže zastal, moja snaha vyšla navivoč. Vyvrátila som hlavu dozadu a usmiala sa naňho. „Ahoj.“

„Tak tu je naša oslávenkyňa.“ Len ťažko skrýval smiech.

„Akurát som si hovorila, aká je táto rastlina krásna, nemyslíš?“

Pokrútil hlavou. „Predtým alebo potom, ako si ju na seba stiahla?“

„Tak nejako medzitým.“ Zatlačila som do kvetináča, ale zle sa mi s ním manévrovalo pre povykrúcané nohy. Našťastie ma nič nebolelo.

„Hej, počuj, čo keby si zohol ten svoj veľactený chrbátik a nadvihol kvetináč, aby som mohla vyliezť? Ďakujem.“

„Vlastne som si práve šiel po mobil, ktorý som nechal v aute. Ale už ide tvoj šibnutý kamarát, takže ten ti určite s radosťou pomôže,“ žmurkol na mňa a vzdialil sa.

Vzdychla som a pästou udrela do gauča. *To sa ti podarilo...*

„Ty čo si zas stvárala?“ spýtal sa Timo, len čo prešiel ku mne.

„Prosím ťa, aj mi pomôžeš?“ Zastonala som pri ďalšom nevydarenom pokuse striasť zo seba obrovskú rastlinu.

Plechovku položil na zem, zodvihol kvetináč a postavil ho na miesto.

Vstala som, vytriasla si z oblečenia hlinu a pozrela na zasypanú podlahu. „Pôjdem to pozametať.“

„Nie!“ Timo mi vystrel ruku pred tvár, aby ma zastavil, a takmer mi vrazil otvorenou dlaňou do nosa. „Ty dnes nebudeš robiť nič. Máš predsa narodeniny. Upracem ja.“

Usmiala som sa. Vystískala by som ho za to, aký bol zlatý. Dokonca som zabudla na to, čo pred chvíľou vyvádzal vonku, keďže sama som ho tromfla svojím predstavením.

Z kuchyne prišiel s metličkou a lopatkou. Než sa ale zohol, zahľadel sa von. „Mňam, už sú hotové kura-cie krídelká. Tu máš!“ Pricapil mi náradie na hrudník a vybehol do záhrady.

Zaúpela som a pustila sa do práce.

„Všetko najlepšie.“ Adam mi stisol ruku a potriasol ňou. „Už je z teba dospeláčka.“

Potom mi ešte čosi povedal, ale veľmi som sa na to nesústredila, pretože jediné, na čo som myslela, boli moje ruky. *Hlavne nech sa mi nepotia!*

Adam, babami obletovaný Adam. Ten sa určite obklopoval len dievčatami, ktoré sa nepotili, pri smianí nikdy omylom nezakrochkali, vedeli chodiť na vysokých podpätkoch bez toho, aby si dolámali väzy, a rozhodne mali skúsenosti s bozkávaním. Skutočnosť, že som nespĺňala ani jedno z týchto kritérií, nemusela nevyhnutne znamenať, že moje šance na chodenie s Adamom boli nulové. A k tým mojím skúsenostiam v bozkávaní. Rada by som sa opravila. Vlastne som Adama už raz pobozkala. Žiaľ, bozk som si nepamätala, pretože som mala tri roky, ale udalosť máme zvečnenú na videu. Adam s Patrikom sa hrali v našej záhrade. Deväťroční chalani, ktorí nonstop vymýšľali, a ja, krpec, ktorý za nimi lozil takmer ešte v plienkach (tie

som, samozrejme, nenosila, ale mamina mi vždy vytiahla Paťove niekdajšie gate, ktoré mi boli navyše veľké, skoro pod bradu, takže som vyzerala, akoby som v nich mala naložené). Keď nedávali pozor, pricupkala som k Adamovi, poklepkala ho po chrbte a než sa ku mne poriadne otočil, držala som ho za golier. Pricapila som ho o plot a vybozkávala ho tak ako asi žiadna baba v živote. Skončil síce oslintaný, čo aj s nechutťou skonštatoval na kameru a prosil moju mamu, aby si po mňa prišla, no ja dodnes verím, že vtedy to medzi nami prvý raz zaiskrilo. Už ako trojročná som presne vedela, čo som od života chcela a pekne si za tým išla. Keby som to na vlastné oči nevidela na videu, neuverila by som, koľko môže mať trojročné decko v sebe sily. Bola som ako malý Hulk.

„Mohla by si konečne priviesť domov nejakého frajera,“ povedal mi práve Adam a ja som sa prebrala z tranzu.

Gratulácia od neho sa skončila, ale ja som mu naďalej pozerala do očí a premýšľala, či to myslel vážne. Či si naozaj želal, aby som si niekoho našla. V oceáne, ktorý mi jeho oči pripomínali sfarbením, som sa načisto strácala. Ja, moje myšlienky a dokonca aj časť mozgu, ktorá mala za úlohu sformulovať zmysluplnú vetu. Odkášľala som si. „No, to asi ešte netreba,“ zamrmlala som a rozosmiala sa. Môj smiech znel ako od ježibaby. Možno by som mala vyhľadať niektorú z jeho krátkodobých známostí a poprosiť ju, aby ma naučila smiať sa a vyzeráť pri tom neodolateľne.

„Sára má na to čas,“ poznamenal Patrik, ktorý čakal v rade.

Adam sa len usmial. Neprišla som na to, čo ten úsmev symbolizoval. Možno: *Nie, nemá, pretože na ňu nevydržím viac čakať.* Alebo: *Nie, nemá, pretože ju chcem tu a teraz.*

Moje naivné myšlienky uťal bozkom na líce, po ktorom sa mi v kombinácii s jeho vôňou zachveli kolená. Podal mi zabalený darček a vzdialil sa.

Stálo ma nesmierne úsilie vydržať a nepozrieť sa za ním. Namiesto toho som sa usmiala na brata, ktorý ku mne pristúpil a triasol mi rukou tak prudko, až som cvakala zubami. Prial mi veľa šťastia, zdravia a lásky – samozrejme, len tej súrodeneckej a rodinnej.

Nasledovala Veronika, ktorá mi dala darček za oboch. Objali sme sa srdečne ako sestry a prenechala miesto Timovi.

Vrhol sa mi okolo krku a gratuláciu mi zavreštal do ucha. Do ruky mi vtisol ozdobnú škatuľku. „Otvor ju,“ prikázal nadšene. „Chcem vidieť, ako sa zatváriš.“

A tak som ho poslúchla. „Čože?!“ zvyškla som. „Ty si blázon!“ Hľadela som na retiazku, ktorú som kedysi od neho dostala, ale, žiaľ, nedopatrením som ju stratila. Veľmi mi to vtedy bolo ľúto a Timo sľúbil, že skúsi zohnať podobnú. Teraz som pred sebou mala úplne rovnakú. Strieborná retiazka a na konci srdiečko, v ktorom bol strom. „Ďakujem, ďakujem, ďakujem!“ pišťala som a rozjarene ho objala. Potom som ho poprosila, aby mi ju zapol.

S Adamom sa nám stretli pohľady. Viackrát sa mi zdalo, že by o mňa mohol mať záujem, ale pri ňom človek nikdy nevedel. Raz zo mňa nespustil zrak, inokedy som mu bola ukradnutá.

Obrátila som sa k Timovi, postavila sa na špičky a dala mu bozk na líce. O čosi dlhší ako zvyčajne.

„Tá pusa určite nebola ako poďakovanie za darček, potvora,“ šepol mi Timo do ucha, položil mi ruky okolo pása, nadvihol ma do vzduchu a zatočil sa so mnou.

Uškŕňala som sa, keď ma postavil na zem. Obzrela som sa na Adama, ale medzitým sa ponoril do rozhovoru. Vzdychna som si a trochu sa zahanbila za svoju detinskú reakciu. Naozaj som v ňom chcela vyvolať žiarlivosť? Možno nás sledoval iba preto, lebo ho zaujímalo, čo som dostala, keď som tak vyvádzala.

Rodičia mi zagratulovali hneď ráno, takže ako posledná ku mne dokrivkala babička. Srdce mi stisol zármutok, keď som videla, že nohy jej neslúžili najlepšie.

Babička bola odo mňa o pol hlavy nižšia, mala tmavohnedé krátke kučierky, ktoré si upravovala natáčkami. Pre plnšiu postavu jej opúchali členky a značne jej to sťažovalo život.

Pocítila som príval lásky. Babičku som nesmierne ľúbila. Priam zbožňovala. Žiaden iný vzťah v rodine sa nedal prirovnať k tomu, aký mali vnúčatá so starými rodičmi.

Rodičia majú ľúbiť aj vychovávať, starí rodičia zasa ľúbia a rozmaznávajú. Pri babičke som si nespomínala na to, že by na mňa niekedy zvýšila hlas či by som sa na ňu nahnevala. Ani som si nevedela predstaviť, že by to bolo z mojej strany možné.

„Srdiečko,“ začala. „Všetko len to najlepšie k narodeninkám. Nekupovala som ti darček, lebo si už veľká. Radšej si kúp niečo sama. Ale predsa som sa rozhodla dať ti takúto drobnosť.“

„Ďakujem, babi.“ Poriadne som ju vystískala a vzala si od nej zápisník viazaný v tmavej koži.

„Viem, že teraz si málo zapisujete na papier a skôr do mobilov, ale myslela som, že by si si sem mohla zaznačiť veci, ktoré chceš dosiahnuť.“

„Áno, ďakujem,“ usmiala som sa a otvorila ho na prvej stránke. Babička tam svojím úhľadným písmom doplnila:

Nikdy neprestaň snívať a túžiť po naplnení svojich snov. Avšak nedávaj si príliš vysoké ciele, pretože dlhá cesta vedúca k nim by Ťa mohla odradiť. Radšej vol' drobné medzistupienky, ktoré Ťa tam raz určite dovedú.

Vždy budem v Teba veriť. S láskou babička

Znovu som ju objala. „Je to krásne, ďakujem ešte raz. Zanesiem si všetky darčeky do izby a pripojím sa k vám. Odprevadím ťa k lavičke?“

„Nie, zvládnem to,“ nedala sa a pomaličky sa vydala naspäť.

V izbe som si všimla, že zo zápisníka vytrčala zelená bankovka. Najradšej by som jej ju utekala vrátiť, pretože to zasa prehnala s hotovosťou, ale vedela som, že by ju neprijala naspäť. Prečítala som si druhý raz babičkine slová a rozhodla sa, že ju počúvnem. Akurát než si zápisník začnem plniť, potrebujem sa na to poriadne vyspať. Pretože jediné želanie, ktoré mi bežalo hlavou, sa týkalo Adama. A som si istá, že dať sa s ním dokopy nebol medzistupienok, ale cieľ svojou mohutnosťou a výškou vrhajúci tieň na Eiffelovu vežu.

Stmievalo sa a pomaly ochladzovalo. Hoci sa tento deň dal považovať za jeden z najteplejších po dlhom čase, aj tak sme sa už museli odpratať dovnútra. Zbierala som špinavý riad a Timo mi pomáhal, pretože naši sa zatiaľ bavili s jeho mamou, ktorá odchádzala.

Babička sa so mnou rozlúčila skôr. Adam sa ponúkol a odviezol ju domov pred hodinou, pretože ju boleli nohy, no veľmi ma potešilo, že sa premohla a napriek tomu prišla.

„Ešte stále si sa ma nespýtala, čo som vyzistil,“ pripomenul mi Timo cestou do kuchyne. „Nezaujímá ťa, kedy vystupuje?“

Pokrčila som plecami a vložila riad do umývačky. „Ani nie. Malo by?“

„Vieš, že na mňa tieto tvoje herecké schopnosti nefungujú. Mám ťa prečítanú,“ rapotal a ja som zatiaľ premýšľala, čo za darček mi dal Adam. Len som ho zanesla do izby a nechala ho ležať na posteli. Najradšej by som rozšklbla papier hneď na mieste, ale potom som si to rozmyslela a rozhodla sa vyčkať, kým odíde.

Timo si všimol, že som mysl'ou inde a zmenil tému: „Vaši sú veľmi super. Moja mamina tiež, ale tatko ani nevie, kedy mám narodeniny. Ten iba posiela výživné

a tým to preňho hasne. No aj tak by som občas privítal na sviatok hotovosť, zišla by sa,“ uškrnul sa.

„Vidíš? A ja zasa skôr uprednostňujem darčeky. Spájajú sa mi s nimi spomienky na osobu, ktorá mi ho dala. Každý podľa svojho vkusu.“ Utrela som si ruky do utierky. „Pomôžeš mi preniesť lavičky pod altánok?“

Prikývol a poškriabal sa na hlave, čím si z vlasov spravil vrabčie hniezdo.

„Mal by si sa už ostrihať, inak o chvíľu nič neuvidíš.“

Rozhodne pokrútil hlavou. „Nebude sa strihať nič. A moje vlasy už vôbec. Ale viem, o čo ti ide. Teraz ti pripadám hrozne sexi, preto ma chceš ostrihať, aby som ťa toľko nepriťahoval. Mám účes skoro ako Ed Sheeran.“

Rozosmiala som sa. „Keby si vedel spievať ako on, tak by som ti dávno padla k nohám.“

Skúsil zanôtiť niečo z jeho tvorby, ale znelo to ako nárek zraneného zvieraťa. Zapchala som si uši a rozbehla sa do záhrady.

„Spevák z teba asi nebude,“ smiala som sa a chytila lavičku na jednom konci.

Vtedy k nám prišiel Adam a odsunul ma nabok. „Nechaj, ja to urobím.“

„Ďakujem,“ povedala som zachrípnutým hlasom. Dokelu, pri ňom sa mi to stávalo tak často, až to bolo vyslovene divné.

Sledovala som, ako s ľahkosťou prenášal lavičky, a nemohla som sa vynadívať. Na oslavu svojich narodenín som sa tešila neskutočne dlho. Predstavovala som si, že možno dnes by bol ten správny okamih na

náš prvý, ehm, teda druhý bozk. Že by ho dnes osvietilo, zistil by, že ja som vždy bola a aj budem tou pravou a že ostatné dievčatá, to bola len akási skúška mojej lásky. Naivné predstavy, asi by som mala prestať pozeráť ukážky na filmy od Rosamunde Pilcherovej.

Práve keď skončil, zazvonil mu mobil. Krátko pozrel na displej a zodvihol. „Kam mám po teba prísť?“ spýtal sa a mne sa žalúdok zhupol ako na vlne. Bolo to tu. „Som tam o desať minút.“

Keď ku mne kráčaľ, aby sa rozlúčil, hľadela som do zeme. Musela som premáhať slzy, za čo som sa nenávidela. *Nebudem plakať.*

„Ešte raz všetko najlepšie,“ povedal mi, keď ma krátko chytil za ruku. Ani som sa naňho nepozrela, nechcela som mu hľadiť do očí a skôr, ako som nabrala odvalu, odišiel. Nazdávala som sa, že možno jeden večer by vydržal bez uháňania báb. Len jeden večer. V ten môj večer. Ale nie.

Pozrela som na Patrika s Veronikou, ktorí túto svoju osobnú drámu nezaregistrovali, a rozbehla sa do izby. Lahla som si na posteľ, ale neplakala som. Prečo aj? Veď ma nemalo trápiť, čo robil so svojím životom. Mohol mať aj tri frajerky naraz a ja by som musela držať jazyk za zubami.

Čoskoro sa ozvalo klopanie a do izby nakukol Timo.

S rozbehom skočil na posteľ vedľa mňa a pred očami sa mi vyjavil celý život, keď jeho lakeť o kúsok minul moju hlavu. „Pozri, čo tu mám!“ Zamával mi pred očami papierikom, na ktorý čosi načarbal. „Tridsiateho prvého mája U veselého kohúta o deviatej večer.“ Vytiahol mobil a po chvíli skonštatoval: „Je to v piatok.“

Nemala som náladu na to byť veselá. A už vôbec nie zvažovať, že by som šla na Adamovo vystúpenie.

„U veselého kohúta, no chápeš? To čo je za názov? Akoby som ho vymýšľal ja!“ zasmial sa. „No nech už je to akokoľvek, vraj ide o nejaký novozałożený podnik, ktorý si otvoril jeho známy a na Adama sa obrátil s prosbou o vystúpenie. Chcel, aby pritiahol nejaké zákazníčky,“ hovoril mi a vôbec ho netrápilo, že som práve zažívala krízu. „Pritiahnuť pritiahne,“ dodal, keď si uvedomil, ako si nahral na slovnú hračku. „Len ich asi hneď aj pretiahne. Mohol by som skladať básne,“ pleskol si po bruchu, „črevo na to mám.“

Pošúchala som si oči. „Cením si, že si to kvôli mne zisťoval, ale nepôjdem tam.“

Pokrútil nado mnou hlavou. „Mám ťa radšej naivne zamilovanú ako ofučanú na celý svet.“

„Nie som ofučaná. Len...“ povzdychla som si, „naivná. Myslela som si, že sa možno raz naozaj dáme dokopy.“

„Nechcem ti do toho kecať, tak sa k tomuto radšej nevyjadriím.“ Zodvihol darček od Adama a zvedavo ho prevracal. „Čo myslíš, že to je?“

Pregúlila som sa na brucho a tvár zaborila do vankúša. „Neviem. A ani ma to nezaujíma, nechcem ho,“ mrmlala som, ale Timo mi zrejme rozumel, pretože som začula trhanie obalu a prehodil: „Keď ho teda nechceš, možno si ho privlastním ja.“

Premáhala som nutkanie pozrieť sa.

„Ach, tak toto nie,“ zafučal o chvíľu. „Toto rozhodne nie je nič pre mňa. Keďže to nechceš ty a ani ja, strelím to na bazoši?“

„Áno,“ šepala som, ale už som jedným očkom škútila. Dlho nebudem hrať formu. Chcela som vedieť, čo mi daroval.

„Hej, no tak, prestaň!“ prikázal mi a ľahol si vedľa mňa. „Mala by si sa vzchopiť a vyraziť do terénu. Tiež si niekoho nájšť. Ktovie, možno by to v ňom vzbudilo žiarlivosť.“

„Do terénu? Však ja ani neviem, kde sa balia chalani. A ani ako.“ Otočila som hlavu nabok, aby som neuhňala do návliečky. „Najsmutnejšie je, že Adam má konkurenciu jedine v knižných hrdinoch. Iba do tých sa viem zaľúbiť.“

Zatváril sa naoko urazene. „Budem predstierať, že som ťa nepočul. Podľa mňa som pre Adama dosť veľká hrozba, ale ako myslíš.“ Zaškeril sa a tvár sa mu rozjasnila, keď si všimol, že už aj mne mykalo kútikmi. „Uf, to mi odľahlo. S plaúcimi dievčatami si neviem dať rady. Keby si začala smokliť, utekal by som kadeľahšie.“

„Takže pred tebou neplakať. Okej, imaginárna poznámka zapísaná.“

Vystrel ku mne ruku. „Tu máš. Podľa mňa budeš rada.“

Posadila som sa do tureckého sedu a vzala si knihu do ruky. „Muži, ktorí nenávidia ženy? Ale...“ začala som vyplašene.

„Ale čo? Netrafil sa ti do vkusu? Musíš však uznať, že sa chlapec snažil. My nečitatelia vyberáme podľa obálky a táto sa mi celkom páči. Zaujali ma tie úryvky z novín. Keby som neuprednostňoval audiovizuálny zážitok, aj by som si ich od teba požičal. A pozri sa,

dokonca ti zohnal celú sériu, aby si si zvyšné diely nemusela dokupovať.“

Počas jeho monológu som ho iba mlčky pozorovala. „Môžem teraz pokračovať ja?“ spýtala som sa s úsmevom.

Hoci to bola rečnícka otázka, Timo aj tak odpovedal: „Jasné, prenechávam ti slovo.“

„Nechápem, ako je možné, že si to zapamätal. Tieto knihy som si chcela prečítať dávnejšie. Raz mi hovoril, že videl skvelý film práve na motívy tejto trilógie a vrelo mi ich odporúčal. Ja som mu však povedala, že najskôr si chcem prečítať knihy a až potom si pozriem filmy.“ Prelistovala som si ich a nadýchla sa krásnej vône. Moje srdce plesalo, pretože darček pre mňa neodbil bonboniérrou alebo čokoládou, no dal si záležať.

„Hej, pozri na toto,“ povedal zrazu Timo a ukázal na kus papiera, ktorý vypadol z knihy. *Drobcovi, ktorý rád uniká do papierových svetov*. „Doriti, chlapec zabodoval,“ uznal Timo. „Dokonca si zapamätal, že nenávidíš, keď niekto píše do kníh, tak to radšej poriešil takto. Počúva ťa viac, ako sme si mysleli.“

Nemohla som s ním nesúhlasiť.

Keď Timo neskôr odišiel, oprela som sa o peľasť posteľe a zodvihla papierik. Ako najväčší drahokam som ho odložila do knižnice, aby sa mi nestratil.

Usmiala som sa a stiahlo mi hrdlo. Na Adama som sa nikdy nedokázala dlho hnevať. Väčšinou som sa snažila držať si odstup, ale potom prišiel a urobil čosi, čo ma rozosmialo alebo roztopilo. Alebo oboje naraz.

Raz, keď som si povedala, že sa skúsím odľúbiť, som sa mu vyhýbala. Dokonca som bola taká nahneva-

ná, že stále striedal baby, že som ho ani nepozdravila. Teda, pozdravila, ale neusmievala som sa pritom ako vždy. A on len prišiel za mnou, štuchol do mňa a zdravil ma dovtedy, kým som mu neopätovala úsmev. Samozrejme, moja snaha vyšla navniivoč. V jeho blízkosti sa mi vždy rozbúchalo srdce, aj keď by bolo jednoduchšie, keby to tak nebolo.

Nebola som ani dve minúty sama, keď sa opäť ozvalo zaklopanie. „Tak čo, páči sa?“ uškrnul sa na mňa Patrik, pretože som si sériu majetnícky tisla k prsiam.

„Ako vedel, že ich ešte nemám?“

Mykol plecami, akoby to ani nestálo za reč. „Kým ťa Veronika zabávala v kuchyni, Adam sa ti vkradol do izby a odfotil si všetky knihy, aby neskôr mohol skontrolovať, čo potreboval.“

„Adam bol v mojej izbe?“ spýtala som sa šokovane. Kam mi pamäť siahala, nikdy sem nevšiel.

„Mala si ho vidieť v kníhkupectve. Len zízal do mobilu, na poličku, do mobilu a zasa na poličku. Keď si predavačka všimla jeho bezradnosť, ochotne mu ponúkla pomoc,“ pokračoval a nevšiel si prekvapenie v mojej tvári. „Adam ju odzbrojil úsmevom a spýtal sa, čo by odporučila bláznivej osemnástke. Podala mu inú knihu a predstav si, normálne sama od seba mu dala svoje číslo. Podľa mňa bola aj o pár rokov staršia, tak tridsať plus. Ale každopádne, nakoniec nedal na jej radu. Po prečítaní obsahu zhodnotil, že by ťa to nebavilo, a radšej ti kúpil toto. Inak, si spokojná? Lebo nejako som neveril, že sa ti trať do vkusu.“

„Adam bol v *mojej* izbe?“ zopakovala som znovu.

Patrik prevrátil očami. „Pozri, od tej časti sme sa už

posunuli. Teraz by si sa mohla zamerať na moju otázku, či sa ti trafil do vkusu.“

Tvár sa mi rozhorúčila. Určite som svietila ako maják. „Jasné, že sa trafil. Veľmi dlho som po týchto knihách túžila.“

Vedľa Patrika sa zjavila Veronika. „Neruším?“

„Nie, vôbec,“ uistila som ju, aj keď v mojej izbe dnes prebiehal deň otvorených dverí. „Patrika zaujímalo, či sa mi páči darček od Adama.“

„Súdiac podľa tvojich červených líc, si nadšená,“ pousmiala sa. Na rozdiel od Patrika, Veronika vedela, že sa mi Adam páči. Teda, nevedela to na sto percent, lebo som jej to nikdy nepotvrdila, ale bola veľmi vnímavá.

Prikývla som, hoci to bolo zbytočné.

„Zlato, nechcela som ťa naháňať, ale nešli by sme? Potrebujem pustiť práčku a chcem bielizeň vyvesiť ešte dnes.“ Obrátila sa ku mne. „Teda, ak nechceš, aby sme zostali. Ale oslava sa už skončila.“

„Nie, to je v poriadku. Pokojne utekajte.“

Keď som osamela, ľahla som si na bok a prstom prešla po obale knihy. Pravdou bolo, že na Adama som sa nemohla hnevať. Žiarlila som na chlapca, s ktorým som nič nemala. Niekedy som si však želala, aby bol otrasný. Aby sa ku mne správal tak hrozne, že by som sa okamžite prebrala. Lenže problém bol ten, že dnes bol nesmierne pozorný. Práve počas takýchto okamihov sa mi zavrtával viac a viac do srdca. Až som sa obávala, že ho odtiaľ nikdy nedostanem.

„Chceš žuvačku?“ opýtal sa ma Timo, keď zazvonilo na prestávku a Kaja vyšla z triedy. Preklínala som sa za to, že som s niekým uzatvárala stávky, keď som nemala víťazstvo isté.

Do školy sme celkom meškali. Timo trval na tom, že počkáme na autobus, ja som sa hádala, že skôr tam dôjdeme pešo, akoby sme mali čakať na ďalší spoj, keď prvý sme zmeškali. „Stavíš sa?“ spýtal sa so zodvihnutým obočím.

„O čo?“

„Ak prehráš, porozprávaš sa s Kajou a skúsiš zistiť, či sa jej náhodou nepáčim. Aspoň budem vedieť, či sa mi oplatí usilovať sa o ňu.“

„Akože doteraz si sa o ňu usiloval?“

„Nie, ale môžem zistiť, či sa mám začať snažiť.“

Kaja bola naša spolužiačka, ktorá sa Timovi páčila od prvého ročníka, ale doteraz nenabral odvahu pozvať ju von.

„Dobre, platí,“ pristala som na jeho ponuku. „Ak vyhrám ja, pôjdeš so mnou na Adamovo vystúpenie. Teda, v prípade, že sa tam rozhodnem ísť.“

„Platí.“

Podali sme si ruky.

Aby som nič nenechala na náhodu, rozbehla som sa smerom, kde sme mali školu. Začínala som pochybovať o svojom zdravom úsudku. Autobusom to bolo zhruba pätnásť zastávok. A áno, existovali skratky, ktorými som mohla ubrať zo vzdialenosti, ale dorazím tam skôr ako ďalší autobus?

Ignorovala som batoh, ktorý mi pri behu narážal do chrbta. Bola som zhruba tristo metrov od Tima, keď

som začula neomylný zvuk škrípajúcich brzd. Obzrela som sa. Náš *zmeškaný* autobus prichádzal.

Timo mi pred nastúpením zasalutoval s vycerenými zubami. Pridala som, ale môj boj bol vopred prehraný. Len tak-tak som došprintovala na ďalšiu zastávku, aby som nastúpila. Celá upachtená som dosadla vedľa Tima a snažila sa lapiť dych.

„Takže víťaz, však? Nemala si v sebe ani toľko chochmesu, aby si svoj experiment dokončila.“

„Mal...“ vyplúvala som zo seba. „Dohoda bola, že nastúpiš do ďalšieho autobusu. Mal si ísť ďalším.“

„Tuším znášaš prehru ťažko,“ skonštatoval a rehotal sa na mne, keď som po zvyšok cesty striedavo kašľala a hltala vodu z fľašky.

Okrem toho, že som bola otrávená z nezmyselnej stávky, som musela navyše čeliť Timovi, ktorý ma prehováral, aby som naňho dýchla, či mi nesmrdí z úst. Napokon svoju snahu nechotne vzdal, keď videl, že so mnou nepohne.

„Veď sa s ňou budem len rozprávať. Ja ju na rozdiel od teba nechcem bozkávať.“ Odstrčila som ho od seba, pretože mi tú žuvačku chcel nanútiť. Až som začala pochybovať, či mi predsa nesmrdí z úst.

„Čau, Kaja,“ pozdravila som ju, keď som sa dostala do ich babského hlúčika. Spolu s ďalšími tromi spoložiačkami tvorili nerozlučný štvorlístok. Dominika, tá, ktorá stála na ich čele, si ma premerala mierne znechuteným pohľadom, ale zdržala sa komentára a namiesto toho sa nie príliš úprimne usmiala. Naše sympatie boli vzájomné. Keby som netúžila dodržať slovo, ani by ma nehlo, aby som sa s nimi pustila do rozhovoru.

„Ehm... ahoj,“ neisto odzdravila a zrejme sa čudovala, prečo som ich takto vyrušila. Naposledy sme sa bavili možno prvý týždeň v prvom ročníku, keď sme skúmali terén.

Najradšej by som sa zdekovala a prestala zo seba robiť totálneho hlupáka. „Nechceš sa prejsť?“

Kyslo sa usmiala, ale na moje prekvapenie prikývla. „Čo odo mňa potrebuješ?“

„Rada by som sa viac socializovala,“ začala som so svojou pripravenou rečou. Chcela som splniť stávkou, ale ak som Timovi nechcela prihoršiť, musela som to nejako zaobaliť. „Myslíš, že by ste ma dakedy mohli vziať so sebou von? Však vieš,“ mávla som rukou, „Dominika tiež vravela, že by som mala vyliezť zo svojej ulity. Spoznať nových ľudí a tak.“

Prestala sa tváriť ako vystrašená srnka, ktorá zbadala reflektory blížiaceho sa auta, a konečne sa uvoľnila. „Ale jasné. Určite to s babami preberiem a ozve-me sa ti.“

„Chápem, musí to najskôr prejsť schvaľovacou komisiou,“ zasmiala som sa. Keď som bola nervózna, tárala som dve na tri. S pokusom o vtip som však u Kaji nezabodovala. Skôr sa na mňa pozrela ako na najtrápnejšiu osobu na svete. Vlastne som sa tak chvíľu cítila. Smiať sa sama na vlastnom vtipe, trošku čudné. Odkasľala som si: „No, každopádne... myslíš, že by sa k nám mohol pridať Timo? Tiež by mu neuškodilo, keby sa zabavil.“

Kyslý výraz bol späť. „To radšej nie. Nič proti tebe, Sára, podľa mňa si celkom v pohode, ale... nemáš dobrú ruku pri výbere kamarátov. Ten Tono je zvlášť-

ny, oblieka sa... ako to povedať? Nie primerane svojmu pohlaviu a je dosť strelený. S dievčatami sa radšej stretávame s vyspelejšími chalanmi.“

To by sme mali. V duchu som jej vynadala, ale nakoľko som nechcela, aby ma mali v zuboch, radšej som si myšlienky nechala pre seba. Už som zažila situáciu, keď si ich nejaká baba proti sebe poštvala. Do niekoľkých týždňov prestúpila na inú školu. „Volá sa Timo a nie Tono,“ precedila som pomedzi zuby. „A nie je gay.“ Triasol sa mi hlas. Nenávidela som konflikty a priame konfrontácie. Ak sa dalo, vyhýbala som sa im. Ale na Timovu obranu som niečo musela povedať, aj keď len dve vety.

Radšej som sa zvrtila na päte a do triedy som sa vrátila ako gladiátor spamätávajúci sa z boja. Z prehrátého boja.

Timo sedel na lavici, a keď som si k nemu prisadla a vytiahla si z tašky fľašu vody, ktorú som od jedu takmer rozpučila, už to nevydržal: „Tak čo? Povedz mi všetko.“

„Najskôr mi daj niekoľko minút na upokojenie.“ Ruky sa mi triasli od nahromadeného adrenalínu.

Musela som uznať, že Timo bol trpezlivý. Nevyzvedal, len ma nechal sedieť a zhlboka dýchať. Keď zazvonilo na hodinu, spolužiačky sa vrátili a zabrali si svoje miesta. Timo sa pozeral na Kaju, ktorá po nás zbežne prebehla pohľadom. Asi to videl trochu inak, pretože váhavo zodvihol ruku, zoširoka sa na ňu usmial a zakýval jej.

Chytila som mu ruku a položila ju na lavicu. Pokrútila som hlavou.

„Nie?“ spýtal sa pošepky.

„Nie.“

Videla som na ňom, že nutne potreboval počuť presné znenie nášho rozhovoru, no do triedy vošla profesorka vo svojej obvyklej otrasnej nálade. Učebnice tresla na stôl tak prudko, až sme obaja nadskočili. Dúfala som, že nebude mať v úmysle skúšať. Cez víkend som sa vykašľala na školu a užívala si narodeniny. Hádám sa mi to nevypomstí. Priemer som mala celkom v pohode, známky mi nechýbali a úspešne som sa vyhýbala nadviazaniu očného kontaktu.

Momentálne sme na chémii brali organiku. Metán, etán, propán, bután a... ako to išlo ďalej? Dokelu, nech ma nevyvolá, lebo som naozaj v keli.

„Učil si sa?“ spýtala som sa pošepky Tima, no stačil mi jediný pohľad a nemusel ani odpovedať.

„Slečna Bezáková? Máte čosi, s čím by ste sa nám rada zdôverila?“ spýtala sa profesorka a v momente, ako som začula svoje priezvisko, ma oblial ľadový pot. Asi by som si nezískala jej sympatie, keby som ju upozornila na skutočnosť, že mi nesprávne vykala.

„Ehm...“ odkašľala som si, aby som získala hlas, ktorý odišiel na dovolenku, „ani veľmi nie.“

Bola som zatratená. Už sa do mňa zabodol jej pohľad a nehodlal ma tak skoro prepustiť. Zbohom, dobrý priemer!

„No to je výborné, môžete sa postaviť k tabuli a ukázať nám, čo ste sa na dnes naučila,“ mrazivo sa usmiala a mne takmer stuhla krv v žilách.

Timo mi pod lavicou stisol ruku a povzbudzujúco šepol: „Si moja hrdinka. Ukáž jej to!“

V duchu som sa zasmiala. Jediné, čo jej ukážem, bude to, aká som z chémie vymletá. A nemyslím si, že ju to veľmi poteší. Alebo ktovie, možno sa konečne trochu upokojí, keď rozdá zopár pätiiek. Väčšinou ju len rozladilo, keď niekomu dala dobrú známku.

K tabuli som kráčala ako na popravisko. Šuchtala som sa, schválne predlžovala moment, než vyjde najavo, aká som nemožná.

„Z čoho by ste chcela odpovedať?“ spýtala sa ma, keď som došla do cieľa.

Pozrela som na Tima, ktorý mi ukázal zovreté päste.

Krčovitito som sa usmiala a pokrútila hlavou. „Mohla by som povedať niečo o tukoch?“

„Niečo? My nechceme niečo. Ak máte zodpovedať na výbornú, niečo stačiť nebude.“

Prevrátila som očami, čo bolo adresované Timovi, ale na moje nešťastie sa na mňa profesorka práve pozrela, takže som nezlepšila situáciu.

„Popíšte mi Krebsov cyklus,“ prikázala mi a tuky boli v háji. „Nechcem po vás žiadne zložitosti.“

A moja odpoveď vyzerala asi takto: „Krebsov cyklus? Hmmm... ehm... hmmm...“

Ona na to len: „Nedostatočná, sadnúť!“

No super, a ani to nebolelo. Vyškerila som sa na Tima a pobrala sa späť na miesto. Keď som si sadla, ľapli sme si pod lavicou.

„Pán Dolinský, ste na rade. Rada by som si dnes vy počula, v čom spočíva Krebsov cyklus,“ vyzvala profesorka tentoraz Tima.